

Sygn. akt IV CSK 771/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa B. S.

przeciwko J. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

i W. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

o zaniechanie naruszeń praw ochronnych do znaków towarowych oraz czynów  
nieuczciwej konkurencji,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa 1028/14,

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwoty po 420 zł  
(czterysta dwadzieścia) tytułem kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawił w formie pytań: „1) czy poprzez klienta, o którym mowa w art. 10 ust. 2 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz odbiorcę, o którym mowa z art. 296 ust. 2 pkt 2 Prawa własności przemysłowej, w zakresie w jakim klient i odbiorca są konsumentami w rozumieniu art. 22<sup>1</sup> k.c., rozumie się przeciętnego konsumenta, o którym mowa w art. 2 pkt 8 ustawy o zwalczaniu nieuczciwych praktyk rynkowych? 2) czy przeciętny klient, o którym mowa w art. 10 ust. 2 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz przeciętny odbiorca, o którym mowa z art. 296 ust. 2 pkt 2 Prawa własności przemysłowej w zakresie w jakim klient i odbiorca są konsumentami w rozumieniu art. 22<sup>1</sup> k.c., nabywającymi dobra tanie, nisko-angażujące, należące do towarów codziennego użytku, kupowane najczęściej w sklepach samoobsługowych jako osobą racjonalną, uważną i ostrożną?”. Powód wskazał również, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym

orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego względnie uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, chociaż budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć. W skardze kasacyjnej powód przedstawił liczne poglądy doktryny i judykatury w tym zakresie. Pominął jednak, że wyroku z 21 kwietnia 2011 r., III SK 45/10 (nie publ.), Sąd Najwyższy rozważył przedstawione przez niego problemy i wyjaśnił, iż wzorzec przeciętnego konsumenta należycie poinformowanego, uważnego i rozsądnego nie może być definiowany w oderwaniu od ustalonych - odrębnie dla każdej sprawy - warunków obrotu i realiów życia gospodarczego. Powyższe oznacza, że niezasadne jest budowanie jednego wzorca konsumenta, jako nabywcy różnych towarów i usług.

W odniesieniu również do drugiej przesłanki - oczywistej zasadności skargi kasacyjnej - stwierdzić należy, że skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełnione zostały przesłanki, na które powołuje się skarżący. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4

k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, BSN 2003, nr 5, poz. 8). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie uzasadnił tego rodzaju wadliwości zaskarżonego orzeczenia ani tego rodzaju wadliwości postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 18 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.